

Am fost provocați!

Uniunea Evreilor Români, în ședința sa din 2 Februarie a. c. a hotărât și ordonat, ca nici un evreu alegător să nu voteze în alegerile comunale cu listele susținute de acele partide, cari în vre-o localitate din țară, ar face listă comună cu elementele înregimentate în organizațiile antisemite.

Câteva zile mai târziu am cett comunicatul organizației sioniste din Cluj, care îndeamnă pe evrei să sprijinească *partidul național*. Am văzut apoi listele din Arad, aproape în întregime compuse din sânul împilatorilor noștri de ieri, pe una figurează în loc de cinsti și președ. sioniștilor din localitate.

Adecă, licitația scârboasă a intereselor românești s'a început. Suntem tradați și batjocoriți în cele mai sfinte aspirațiuni ale noastre. A grăit ura de frate și dorul de răsbunare.

Astfel, nedreptatea de veacuri, care a ținut în robie politică și economică poporul românesc din Ardeal, este pe cale să dăinuiască și pe mai departe, datorită micimei de suflet a politicianilor noștri.

de bogății asupra întregii provincii pe care o dominează atotputernic. Căci, prin firea organizației actuale de stat, satele sunt aservite orașelor și a nu stăpâni orașele, însemnează a pierde și satele.

Nu s'a prea huzurit în bine bietul român, fie el sătean, fie orășan, nici până acum, căci pentru a apăra interesele unui strein bogat față de un biet român năcăjit, s'au găsit totdeauna funcționari inconstienți și cel puțin zece advocați români.

În fața acestor stări de lucruri nenorocite, tot Românul de bine să judece și să chibzuiască bine. Singura organizație politică, care mai reprezintă naționalismul integral și care luptă pentruca România să fie a Românilor, e Liga Apărării Naționale Creștine.

Înregimentându-ne sub drapelul credinței ei adevărate, o minune nouă se va adevăra adeva, nu minunea de o clipă ce o văzurăm înainte cu 7 ani. În scurtă vreme, minunea neajunsă încă: *România a Românilor*.

În ce privește provocarea U. E. R., le răspundem cu aceeași măsură: *Nici un bun Român să nu voteze cu listele susținute de acele partide, cari în vre-o localitate din țară ar face listă comună cu organizațiile evreești.*

Dacă evreii ne-au declarat război, să-l primim cu piepturile desfăcute. O cere demnitatea noastră de buni români. Mai bine înfrânți în alegerile de acum, de cât biruitori alături de dâșii. Vor urma ele și alte alegeri, atunci când și satele își vor spune cuvântul lor. Și Românul dela sate mai ține încă minte, dacă orășenii și-au uitat acest dicton. *M.*

Orașele, ca și centre culturale, industriale și comerciale își întind influința lor acaparatoare

Trăim un ceas mare.

Multe și mari au fost urgiile vremurilor, printre care a trebuit să se strecoare poporul nostru, ca să ajungă teafăr până în ziua de azi. Năvăliri barbare, stăpânirea turcească și fanariotă, războaie nenumărate; apoi împărțirea țărilor surori sub stăpâniri străine; împilare și serbie: suferinți de veacuri ce au lăsat în sufletul poporului toată obida și jalea, pe care el și la varsă în doinele și cântecele cu cari s'a alinat în lungul vremurilor.

Dar am avut și ceasuri mari de trăit, cari ne-au răsplătit de suferințele îndurate și ne-au scos la îlnan.

Așa au fost, din cele mai apropiate de noi: Revoluția lui Tudor Vladimirescu dela 1821, care a dus la izgonirea din țară a domniilor fanariote; Unirea principatelor la 1859 sub domnitorul în veci neuitat Alexandru Cuza, cel mai mare iubitor al țăranilor; apoi războiul dela 77 sub glorioasa domnie a lui Vodă Carol, care a adus nealătarnarea țării; și acum în urmă războiul cel mare, sub domnia bunului și viteazului nostru Regele Ferdinand, care ne-a adus întregirea României cu toate țărilor surori.

Din nefericire, cu izbânda acestui vis de aur al României nu s'a încheiat încă șirul pacostelor, cu cari soarta vrea să ne mai încerce. De dușmanii din afară am scăpat deocamdată și pentru multă vreme, căci măriți cum suntem vom și să-l ținem în respect. dar din valurile sângeroase ale războiului, care a măcinat atâtea popoare, un dușman al tuturor neamurilor creștine, a scăpat viu și nevătămat, ba a ieșit încă mai întărit și mai îmbogățit de cum n'a fost niciodată.

Este Jidanul, dușmanul de moarte al neamului românesc.

În timp ce părinții, frații și fiii noștri își lăsau oasele pe câmpiile de luptă, iar noi ne sfârșiam în țară de lipsuri, Jidanii cuibăriți prin toate ascunzătorile, și pe la toate gheșefurile și dezertând dintr-o țară în alta, au făcut averi.

Iar după terminarea răzbiului au tabărat ca corbii pe biata țară istovită, și astăzi ei stăpânesc orașele și au în mâinile lor toate avuțiile țării, și acum nu mai au alt gând de cât ieșind ei singuri cărturari din școli, pe cari le au și umplut cu fiii lor, să pună mâna și pe cărmuirea țării, iar noi din nație mândră ce am fost să rămânem pentru deopuzuri robii lor, muncind din greu pentru ca să-i hrănim pe ei și să le ulem buzunarele cu tot aurul bogatei noastre țări, sau să ne luăm toiagul și traista, și să pribegim săraci prin țări străine, poate vom pleca chiar noi la Palestina.

Dar Dumnezeu, care nu ne-a lăsat niciodată în ceasurile mari ale neamului nu ne-a uitat nici astăzi, și ne-a trimis pe un ci doilea Alexandru Cuza, care în fața acestei primejdii de moarte a nației românești, s'a rădicat ca un uriaș și cu glas de tunet a strigat:

— Nu! Nu! Nu!

Nu se poate ca moșia părintească, păstrată cu atâtea jertfe grele dealungul veacurilor, să o dăm astăzi peșches Jidanilor.

Țara aceasta este doar a noastră, și a noastră trebuie să rămăe. Cât o mai avem încă în mână, cu cea din urmă strășnicie să n'o lăsdăm!

România trebuie să fie a Românilor! Și pentru aceasta a rădicat oaste cu steaguri și cu jurământ: Liga Apărării Naționale Creștine, pentru redobândirea moșilor, orașelor și tuturor avuțiilor înstrăinate.

În fața războiului sfânt pornit de marele iubitor al sătenilor, domnul Cuza, se va găsi oare un singur suflet de Român care să stea la o parte? Nu putem crede.

Ar fi o crimă împotriva noastră înșine; o crimă față de memoria și de mormintele părinților noștri, ar fi o trădare de neam.

Să nu cădem în acest păcat de moarte.

Peste toată țara fâlfăie drapelele tricolore cu Svastica desfășurate de Domnul Cuza, pentru desrobirea Neamului în această din urmă încercare a soartei.

Să ne adunăm sub ele, și în ziua cea mare a alegerilor, când se va da lupta hotărâtoare, înțeleși până la unu, să strigăm ca un singur om:

Noi vrem pe Domnul Cuza!

Noi vrem ca țara părinților noștri să fie a noastră și a copiilor noștri!

H. T. V.

Campaniile

Un fenomen social patologic.

Cuvântul „campanie” a început să aibă un înțeles de tot bizar, și la tot cazul străin de ceea ce cuprinsul lui inițial a adevărat ar trebui și putea să fie. O campanie este o acțiune, o luptă, care dacă nu poate fi sigură de izbândă întotdeauna, nu poate nici să fie una cu morile'n vânt.

La noi totuși a luat acest din urmă sens. A început să însemne cele mai caracteristice sforțări ale neputinței.

Într'un timp, în care o opinie publică propriu zisă ne lipsește, o campanie în adevăratul înțeles al cuvântului, a indivizilor meniți să ne deie pe conducătorii masselor, pe creatorii și îndrumătorii de opinii, campania unei restrânse colectivități, sămburele opiniei publice, ce o să vină, ar părea necesară întotdeauna, când evoluțiunea firească a lucrurilor se vede periclitată. Ar putea să răstoarne tot ce se așează ca stavilă în calea silințelor noastre de progres, civilizație și cultură; să înalțe, să întărească tot ce ar

putea să fie o stimulare, o fecundare a acestor silinți. Ele ar fi adevărate regulatoare ale vieții noastre publice.

Lucrurile se petrec totuși altfel. Dacă n'avem o opinie publică formată, n'avem nici „campanii”, cari s'o înlocuiescă, cel puțin în cazuri de extremă gravitate. De ani de-a rândul asistăm la cele mai variate campanii, purtate de indivizi, ziare, societăți, partide, unite chiar, și totuși lumea și parcurge drumul, fără a le resimți nepăsătoare și fără a le atribui nici măcar atenția ce o dă un trecător celui mai inofensiv lătrat de câine.

Astfel de patru ani de zile suntem martorii celei mai constante campanii de răsturnare a guvernului, întreprinsă când de o opoziție „unită”, când redusă la svârcolirile unui singur partid. Liberalii stau totuși neclintii la locul ce, cu mijloace legale sau condamnable, și-au ocupat, și mâine își vor închide legislatura, ca și când nici o campanie de răsturnare nu s'ar fi produs.

Cunoaștem campania, ce luni de zile a dus-o un ziar pentru scoaterea de pe arena vieții publice a unor tră-

dători și oameni cu alte păcate, totuși aceiași continuă și azi să fie leadării unui partid politic cu pretenții de guvernare. Ba mai mult, de atunci, dela aceea campanie s'au produs apropiieri și tovarășii de luptă între persoane, ce păreau pentru totdeauna îndepărtate.

Știm și despre campania dărză și îndelungată a oficiosului unui partid contra unui director de ziar pe tema administrării unor fonduri și concesiuni de chioscuri. Totuși același director continuă să fie fără nici o stingherire și azi concesionarul vânzării tuturor ziarelor din țară, și să administreze aceleași fonduri. Și ceva bizar de tot: ambele ziare sprijină azi politica acelor persoane, cari le erau înainte punctele reciproce de atac al campaniilor!

Avem cazul campaniilor de pungere a atâtor persoane și partide politice, cari dacă n'au pierdut nimic de pe urma lor, n'au câștigat mai mult nici atacătorii. Și desigur ne vom putea cu ușurință aduce aminte de atâtea alte campanii, cu același rezultat și folos pentru țară, purtate de și contra persoane, cari dacă nu toate se gă-

sesc azi în aceeași tabără, la tot cazul fieștecare își vede de treabă, nejenat de nimeni, ca și când nimic nu s'ar fi petrecut.

Și atunci se pune întrebarea, cum se poate ca acest fenomen, al zădărniceilor campanii, să se repete mereu în viața societății noastre, fără nici un ecou, fără nici un fel de consecințe? Este oare înconștiența societății, care nu mai e în stare să reacționeze nici în fața celor mai brutale lovituri, cauza; sau campaniile sunt conduse de persoane ignorante, însăși înconștiente de ceea ce pot sau se poate, sau în sfârșit țelul și obiectul campaniilor sunt fără nici un interes obștesc?

Se poate, după cazuri concrete, că și una și alta, dar principala cauză o vedem în lipsa de selecțiune a mijloacelor cu cari aceste campanii se întreprind. Egoismul, care le precedează chiar și când intențiunea de a realiza un bine comun nu se poate contesta prea iasă întotdeauna la suprafață. Ura, patima și răutatea isvorate din acesta prea înlocuiesc adevăratele mijloace de convingere. Manifestări psihologice negative, ele riscă prin

Săriți oameni buni!...

Săriți oameni buni cu toții, săriți cu mic cu mare la chemarea d-lui Alexandru C. Cuza, marele apostol al neamului nostru, marele învățător și îndrumător al tineretului românesc și a tuturor celor cari doresc să vadă suflet și cultură românească pe pământ românesc.

Săriți și desrobiți pământul țării noastre iubite de năvala și urgia năprasnică jidovească.

Săriți până când mai este vreme, un ceas dacă veți zăbovi, va fie prea târziu.

Partidele politice vă ademenesc cu fel de fel de făgădueli, ca să vă rupă în atâtea bucăți câte partide sunt, pe când jidanii, uniți cu toți în havrele lor să-și frece mâinele de bucurie și să aștepte încăerarea noastră, pentru ca să-și facă mendrele în voe pentru fericirea neamului lui Israel.

De aceea fraților Români, iubitorii săteni și muncitori, nu vă lăsați ademeniți de făgăduelile minciunoase ale partidelor politice, care vă dezbină și veniți cu toții sub steagurile mântuitoare ale d-nului Cuza, care vrea să vă adune într'un singur mănunchiu.

Domnului profesor Al. C. Cuza, nu vă chema la revoluție, ci vă chema la înfrățire.

Priviți fraților cum plâng munții pleșuvi și dealurile despădurite de securea nemiloasă a jidanilor! Priviți cum săcătuiesc isvoarele bogate de păcură, care se scurg spre Dunărea și Marea Neagră luând calea străinătății, umplând pungile „societăților anonime” jidănești cu sute de milioane pe an, priviți grâul și pâinea muncită de voi zi și noapte cum e speculată de jidanii exportatori și de morarii jidani fără suflet, care scoate din grâu tot ce e bun și hrănește străinătatea, iar în țară ne rămân tărâțele, neghina și măturătura plină de viermi și de gunoaie și ne dă nouă să mâncăm „pâine integrală”.

Priviți produsele stănelor noastre intrate în mâinele jidanilor, care le iau cu preț de nimica, scurgându-se sute de vagoane de

brânză bună și curată ca untul peste graniță, iară nouă ne rămâne să mâncăm brânză viermănoasă, seacă și iute, pe care nici câinii nu o pot gusta și o plătim cu 50—60 de Lei kilogramul...

Priviți fraților cum vitele noastre cele grase și frumoase sunt mânate de jidani peste graniță cu sutele de mii și le vând cu prețuri înzecite, iară noi mâncăm toate periturile de ț-i-i greață să guști din mâncare. Priviți frați români, pescăriile cele mari și toate iazurile țării cum au încăput în mâna jidanilor cu prețuri de nimica și peștele se vinde la noi cu prețuri foarte mari.

Priviți fraților cum toate târgurile și orașele noastre au încăput în mâinele jidanilor care pradă pe bieții români și dacă vre unul se plânge de scumpete e dat afară în brânci de jidani.

Dacă așa stau lucrurile, de ce partidele politice nu suflă o vorbă? de ce nu rădică glasul în sflatul țării?, de ce nu se scobor în mijlocul poporului ca să-l deștepte, ca să-l îndrumeze, ca să-l ferească de jafurile și tâlhăriile jidovești?

Toate partidele tac din gură și nu suflă o vorbă, pentru că foarte mulți sunt tovarăși cu jidanii, vârați până în gât prin societățile anonime, societățile petrolifere, industriale, forestiere (specula pădurilor), bancare și altele.

De aceea fraților români să vă lepădați de partidele politice măcar de data aceasta când interesul neamului este în joc și să vă înscrieți cu toții, — toată suflarea românească în „Liga Apărării Naționale Creștine”, singura care poate să ne ducă la mântuire.

Costache din Moldova.

Frați Români! La 18 Februarie încep alegerile comunale. Facem un apel calduros către voi: Acolo unde sunteți cu minorități împreună, lăsați chestiunile de partid la o parte, uniți-vă cu toții, fixați o singură listă românească din cele mai bune, destoinice și capabile elemente, pe care o va vota fiecare român, căci numai așa putem să contribuim cu folos la binele obștesc, de care noi Românii avem atâtea nevoie.

natura lor de a nu putea conta pe consecințe pozitive, imediate, nici de mai târziu.

Oricât spirit critic ar fi la fondul sufletesc al poporului românesc, intrupat de sigur de-a lungul istoriei, de atâtea ori cu succese realizări de idealuri, psihologia lui, desi n'a putut crea încă o opinie publică bine conturată, a evaluat însă, încât acțiunile, critici cu orice preț, la cari elementul dominant este patima și ura, să nu-l mai impresioneze. El cere ceva pozitiv, constructiv, isvorât din o palpabilă dragoste de dreptate și adevăr. Sau cel puțin să nu se tradeze într'un mod așa de supărător inconsecvență demoralizatoare a „campaniștilor”, cari azi se împoacă cu cele mai grave insulte și calomnii, pentru ca mâini, să-l găsim alături cu cei mai devotați tovarăși de luptă comună. Dar în asemenea condiții, în acțiunile, urmare, cărora se cere, nu putem descoperi nici acel minim indispensabil de moralitate, fără de care educațiune, influențare în bine nu există.

Astfel se explică, de ce campanii, cari nu pornesc numai din rafinate

pretenții de perfecțiune în materie literară sau de artă, ci sunt cerute adeseori de vitale și imediate interese obștești, sau tind la suprimarea celor mai negre păcate, rămân fără nici un efect folositor.

Dacă am examina de-a rândul așa numitele „campanii” — denumirea derivă dela itreprinzătorii lor, ceea ce învederează și mai mult caracterul patologic al fenomenului — vom vedea, că din pură iubire de adevăr, fără nici o patimă nici una n'a fost întreprinsă până acum, și de aceea nici n'au avut rezultatele dorite. Observatorii obiectivi ai vieții noastre publice să facă înșiși aceasta analiză și se vor convinge singuri. Concluziunile le vor putea trage cu aceeași ușurință. Nu este nici nevoie și nici nu o putem face aci în cadrul unor fugare observări asupra acestui fenomen de o incontestabilă actualitate.

În dorința de a nu vedea consumându-se atâtea energii degeaba, am ținut numai să atragem luarea aminte a organizatorilor de „campanii” asupra anomaliei și inutilității fenomenului ce au produs. Dr. George Rusu.

Ideia Națională

de D. Misileanu.

Materialismul exagerat, e o primejdie din punct de vedere național, de oarece ne arată cât de întunecate rămân preocupările de acest ordin, când se revărsă potopul de venin, pentru câștigarea câtorva puncte.

Conștiința publică devine confuză din cauza iscodirilor atâtor patimi cari alungă orice preocupări de educație sinceră și de dezvoltarea conștiinței naționale a populației băștinașe, se ciocnește de făgăduelile și protecțiile acordate minorităților în școală, în administrație, în justiție etc. iar populația minoritară încălzită de atâtea avantagii și protecțiuni, se agită și atacă, profesorii, studenții, populația blândă și ospitalieră aduc ofense politicienilor români, cari luptă pentru unire și aceste în prezența autorităților; tăgăduesc alcătuirea actuală de stat și se întovărășesc cu vrășmașii noștri externi.

Pentru susținerea și întărirea românismului, Ideea națională este un principiu sprijinitor al ființei noastre naționale.

Ea este busola conducătoare a destinelor neamului românesc. În numele „ideei” s'au purtat războaie cu țintă salvatoare a latinității noastre.

Antagonismul politic ciocnit în cleștări armate, a dat greș față de țara sufletească a neamului românesc.

Ideea națională manifestată activ în mișcările „Ligei Apărării Naționale Creștine”, a studenției universitare și poporului român, în dreptătită și bazată pe faptul că jidanii au subjugat neamul românesc, au acaparat întreaga viață economică a țării noastre, a început a da roade îmbucurătoare față de partidele politice cari au îndurat mult din cauza propagandei vrășmașilor interni și politicienilor de căputulă, cedând cu ușurință capitalismului jidovec, orașe, târguri, sate, mine, păduri, etc. căzute în ghiarele jidanilor și vânduților lor.

Propagandele anumitei presei anti-religioase și bolșevice, prin legăturile ei minoritare jidovești au transformat în iad omenirea bulmăcită de corupție, jaf și speculă.

Populația română a ajuns sclavă jidanilor și minorităților îmbuibate. Jalea și ruina a cuprins câmpurile istorice, în munci grele și viață mizerabilă care seamănă cu sine și desnădejdea.

Poporul român trebuie să simtă doctrina „Ideii Naționale” sprijinită astăzi de „Liga Apărării Naționale Creștine”, de studenți și o mare parte din popor.

Evident aceasta se angajează într-o adevărată luptă. Venind cu program rațional și inteligent destăpătat orășenii și sătenii, prin primele puncte ale programului nou: de a înfige o făclie mare acolo unde nimeni n'a pătruns serios, „Făclia ideii naționale”.

Acum s'au mai târziu, tineretul cult trebuie să dea alarmă.

Astăzi când pretenții intelectuali risipesc energiile în mod nerațional, neglijând condamnabil masele adânci ale poporului, și-și dau mâna cu samsarii politici, descreerați, pe după ușile întunecate, francmasonice, totdeauna favorabile crimelor de tot soiul, e o crimă din partea celor conștiinți, da nu feri țara și neamul de primejdia grozavă ce se ridică amenințătoare.

Dănuirea mai departe a actualei stări criminale, ar însemna sărăcia și falimentul moral al ideii naționale.

„Ideia națională”, în cuget și în simțire, prin activitatea „Ligei Naționale Creștine”, a studenției și poporului român, vor sfărâma compromisiunile și va lovi cu putere în masca fățarniciei, după cari se ascund veprele omenesti.

Să dăm ascultare activității și strigătului ei de alarmă, ca unui simbol măreț ce trebuie să trăiască în sufletele fiecăruia dintre noi.

Chestiuni de actualitate.

După multe veacuri de amărăciune, Dumnezeu a voit să vedem înfăptuirea visului de aur al — neamului românesc.

Cei cari trăim astăzi în cuprinsul României Mari și simțim românește, formăm generația sau mai bine zis generațiile cele mai sacrificate, dar și cele mai fericite.

România-Mare este înfăptuită aproape în întregime; dar mulți frați de-ai noștri gem și astăzi sub stăpâniri străine de unde cer ajutorul nostru. Deocamdată nu se poate face aproape nimic pentru ei, întrucât avem de luptat înăuntrul țării cu dușmani bogăți și puternici, cari au umplut România așa după cum omida umple un pom roditor lăsat în părăsire. Complectarea granițelor etnice e lăsată în seama generațiilor viitoare, cari trebuie să moștenească cea mai frumoasă țară.

Deocamdată din punct de vedere politic, țara Românilor este întemelată. Dar aceasta nu e deajuns. Ea trebuie să fie consolidată în adevăratul înțeles al cuvântului, cu atât mai mult cu cât vecinii hrăpăreți încearcă s'o șteargă de pe fața pământului.

Noi cei ce simțim cu adevărat românește și ne dăm seama de datoriile ce ni-le impune iubirea de patrie, trebuie să dovedim că suntem generațiile cele mai active din toată istoria Românilor.

Țara în care am văzut lumina zilei pentru prima oară în viața noastră. Pământul în care putrezesc osemintele scumpe ale strămoșilor noștri, patria în care ne-am alintat copilăria și tinerețea, esie așezată în calea răutăților.

România Mare de astăzi. Locul de odihnă al celor ce-au luptat pentru înfăptuirea ei este așezată în marginea Europei centrale întocmai ca un tranșafir crescut între spini și buruieni nefolositoare. După cum ghimpul și spinii de pe câmp vor să înăbușe cea mai frumoasă floare, tot astfel și dușmanii ce ne înconjoară doresc nimicirea României Mari.

Ca stat și ca națiune avem două categorii de dușmani: unii interni (lăuntrici) și alții externi (din afara hotarelor noastre).

Contra celor de pe urmă, adică contra vecinilor hrăpăreți avem milioanele de ostași cari la vreme de primejdie vor alunga hordele barbare dela hotare.

Cei mai periculoși dușmani sunt cei lăuntrici adică acela cari trăiesc în jurul nostru și mănâncă pâinea muncită de bietul Român. Acești dușmani pe cari zilnic îi vedem și cari zilnic ne cauzează supărări, luptă din răspuțeri să ne șteargă de pe fața pământului.

Cel mai mari dușman al neamului românesc sunt acei cari trăiesc pe spina Românilor, cari nu vor să muncească cinstit și să-și câștige existența prin sudoarea frunții lor. Obșnuieți să trăiască din expediente, din ghișefturi și alte căl necinstite sunt întocmai ca niște paraziti cari sug sângele neamului românesc.

Napoleon cel mare, vestitul împărat al Franței s'a exprimat despre acest soi de oameni în modul următor:

„Lăcuste și omizi sunt jidanii cari sug și storc viața Franței.”

E bine să se știe că în țară peste care a domnit acum o sută și mai bine de ani vestitul Napoleon I, nu sunt așa de mulți jidani ca în România noastră.

Cele mai însemnate din orașele noastre sunt aproape jidovești. În Moldova, Basarabia, Bucovina și Maramureș sunt așa de mulți jidani încât sârmanul Român a ajuns rob în țara lui și toată munca lui este stoarsă numai în folosul acestor făcuste și parziția. (Va urma)

Alegerile comunale

Alegerile comunale se țin dela 17 până la 20 Februarie în țara întreagă.

Ce trebuie să știe cititorii noștri dela sate?

Oamenii aleși, se numesc *consilieri* și nu le mai zic reprezentanți cum li-se zicea pe unele locuri. Comuna își administrează (conduce) treburile prin consilii compuse din consilieri aleși și de drept. Pe sate numărul consilierilor aleși este 9 cu câte 3 suplenți. Consilieri de drept sunt: reprezentanții cei mai vechi titulari ai învățământului de stat primar, profesional, secundar, apoi un reprezentant al bisericii celei mai numeroase, un medic, veterinar și agronom. Consilierii aleși se aleg de toți alegătorii din comună cu vot universal, egal, direct, secret obligator prin scrutin pe listă și reprezentarea minorității.

Drept de vot au toți cetățenii români, cari au vârsta de 21 ani și cel puțin un an locuiește într-o comună. Jidanilor noi nu le recunoaștem niciodată acest drept.

Consilierii se aleg pe 8 (opt) ani. După 4 ani, jumătate din consilierii aleși se trag la sorți și sunt înlocuiți cu alții aleși.

Primarul, va fi ales de consilii în toate comunele dintre consilierii aleși de popor, sau chiar și dintre consilierii de drept.

Așadar poporul nu mai alege pe primar și nici primpretorul nu-l mai candidează, azi candidarea și alegerea primarului se face de către consiliul comunal.

Tot consiliul comunal alege și pe membrii *delegațiunii permanente* cari până aici se numeau jurați.

După lege, pe sate se aleg 2 membrii (jurați) ai delegațiunii permanente pe 4 ani.

Delegația permanentă (jurații) înlocuiește consiliul comunal, hotărăște și aduce la îndeplinire tot ce-i spune consiliul.

Primarul este capul administrațiunii comunale. El administrează toate interesele comunei, împreună cu delegația permanentă (jurații) și consiliul comunal (reprezentanții) după prevederile legii.

Candidații pentru consilieri trebuie să declare în scris cel puțin cu opt zile, că primesc candidatura.

Dacă sunt două liste, care are mai mult de jumătate voturile cu unul, câștigă cele mai multe mandate... Iar lista care a avut cel puțin o *cincime* din voturi, câștigă trei mandate.

Legea, dă mare drept primarului. E bine, ca oamenii să bage bine de seamă și să-și aleagă în consiliu pe cei mai buni frunțași, Români buni și cinstiți, fără deosebire de partide politice, din cari apoi să aleagă primar pe cel mai priceput.

Pe unde sunt oameni cu clase e bine, dacă se aleg; pentru că primarul va avea mare însemnătate în comună, cu mult mai mare drept și datorie are acum primarul, decât până acum.

Până acum notarul făcea celebrarea căsătoriilor, de-acum o va face primarul. Primarul este ofițer al stării civile.

Frați Români și moldoveni!

Anul trecut la 1 August jidanul Lehrman, pus la cale de Cahalul jidovesc prin jidanul Grünspan, a atentat în mijlocul zilei și în mijlocul orașului Iași, la viața iubitelui nostru conducător *Prof. A. C. Cuza*, președintele „Ligii Apărării Naț. Creștine”.

Jidanii fiind chemați în fața judecătorilor, ca să-și mărturisească mișeleasca lor faptă, la esirea lor, stud. *Gh. Urziceanu* a tras patru focuri de revolver asupra jidanului Grünspan, autorul moral al agresiunii.

În ziua de 16 Febr. 1926, Curtea cu jurați din Iași este chemată a-și spune cuvântul, dacă studentul *Gh. Urziceanu* este vinovat sau nu, de gestul frumos și cavaleresc, făcut cu scopul de a apăra pe cel ce de o viață întreagă a propovăduit adevărul încheștat astăzi în cuvintele: „Hristos, Regele, Națiunea”.

Studentimea creștină din toată țara a luat act de gestul colegului ei — *Urziceanu* — și se solidarizează cu el, cerând juraților achitarea.

Deasemenea toți Românii dela mic la mare au aprobat și au fost satisfăcuți sufletește că s'a găsit unul ca *Urziceanu*, care să-și arate dragostea și devotamentul către un stâlp al românismului.

Noi studenții și românii de pe toate plaiurile *Ardelene, Maramureșene și Bănățene*, cari înțelegem să ne apărăm viața contra criminalilor jidani veniți de peste hotare, facem un călduros apel la sentimentele de buni români ai fraților *Moldoveni și Ieșeni* și le cerem ca să aducă un *verdict de achitare studentului Gh. Urziceanu*.

Prin gestul studentului *Ionel I. Moța* s'a arătat că tinerimea intelectuală a acestei țări, știe să pedepsească trădarea.

Prin gestul studentului *Corneliu Zelea Codreanu* s'a arătat că tinerimea universitară știe să înlăture orice obstacol pus în calea ideii naționale.

Prin gestul studentului *Gh. Urziceanu* s'a arătat întregii suflări românești, că studentimea este devotată celor ce sunt devotați nației lor.

Curtea cu jurați din Iași, prin verdictul adus, va face dovadă că este la înălțimea sentimentelor juraților *Ilfoveni și Mehedințeni*.

Studentimea Clujand și Români Ardeleni, Maramureșeni și Bănățeni.

Balul Asociațiunii „Industriașilor și Comercianților români din Arad și jur”.

Unul din cele mai reușite baluri al sezonului, atât moralicește cât și în cele materiale, cu tot dreptul putem zice, că a fost marele și grandiosul bal românesc al Asociațiunii „Industriașilor și Comercianților români din Arad și jur, aranjat cu mult gust și pricepere în 6 Februarie a. c. în sala mare al hotelului *Crucea Albă*, care sală de astădată s'a îmbrăcat în haină de sărbătoare, strălucind de splendoarea lămpioarelor montate cu sfântul nostru trei colori, aranjată cu mult simț estetic.

Deja, pe la orele 10½, așa de mare era numărul invitaților, încât sala mare a hotelului se păru mică de data aceasta pentru primirea lor.

A luat parte la acest bal, tot ce Aradul și jurul are mândru, bun și românesc, atât Domnii cât și Doamne și Dșoare.

Inițiativa harnice și tinerei Asociații românești, este demnă de lăudat și îi dorim cu toată căldura sufletului nostru, progres în viitor, pentru ca să-și îndeplinească nobilul ei scop de care este condusă — luptând pentru apărarea cauzelor naționale și pentru înflorirea și prosperarea industriei și comerțului național. *I. G.*

Organizarea L. R. N. C. în Hălmașiu.

Proces verbal.

Încheiat în adunarea generală de constituire a aderenților „Ligii Apărării Naționale Creștine” din Hălmașiu, ținută la 1 Februarie 1926.

Prezenți subsemnații. Cei de față, adânc convinși de însărcinarea ce-i revine fiecărui bun român în munca de consolidare a patriei, doresc a-și oferi modestele lor puteri pentru atingerea acestui ideal. Deoarece acest sfânt pământ a fost totdeauna și este muncit în vremuri fericite de pace și apărât în vremuri de restriște numai de români, doresc ca această țară întregită în hotarele ei etnice, să ajungă cât mai curând în mâinile Românilor.

În considerare, că „Liga Apărării Naționale creștine” este singura organizație ce reprezintă naționalismul integral, prezenții hotărăsc înființarea Comitetului Comunal Hălmașiu, primind și declarând solemn, că se vor supune întru toate dispozițiilor consacrate de Comitetul Central în programul statutului și regulamentul Ligii Apărării Naționale Creștine.

1. Dl. *Traian Mager*, președintele organizației județene, delegatul comitetului județean, arătând scopul întrunirii precum și importanța acestui act propune de președinte adhoc pe dl. *Mihail Vidu*, ca cel mai în etate, iar de notar pe dl. *Vichentie Cătana*, ca cel mai tânăr, ceea ce primește cu unanimitate.

2. Comitetul se constituie în următorul chip: Președinte: dl. dr. *Mihail Nicula*, Secretar: *Gheorghe Balta*, membri în comitet: *Moldovan Silviu*, *Partenie Lupșa*, *Gheorghe Șortoc*, *Mihail Vidu*, *Dumitru Manea*, *Ioan Mizeș*, *Petru Ciungan*.

3. Membrii subscriși iau act de cunoștință despre donațiunea de 1000 Lei, adică una mie Lei a dlui *Silviu Moldovan*, făcută în scopul procurării unui drapel cu semnul svastica, și pe aceasta cale protocolară își exprimă mulțumirile.

4. Deoarece momentan nu se poate procura un drapel cu semnul svastica și deoarece membrii au hotărât unanim să depună jurământul în prealabil de procurarea drapelului, acesta s'a depus și după depunerea solemnă a aceluia s'au subscris membrii aderenți aci mai jos:

D. C. M. S.

ss dr. *Mihail Nicula*, avocat
ss *Silviu Moldovan*, comerciant
ss *Mihail Vidu*, revizor școl.
ss *Ioan Mizeșiu*, inv. dir. șc.
ss *Gheorghe Șortoc*, măestru
ss *Partenie D. Lupșa*, comer.
ss *Vichentie Cătana*, învățător
ss *Petru N. Ciungan*, barbier
ss *Ioan Costina*, econom
ss *Dumitru Manea*, preot
ss *Gheorghe Balta*, funcționar.

SE ZICE:

Că un jidan *Leibu Bercovici*, care a comorât pe o d-șoară germană într'un hotel din *Florența*, mințea că mama lui este damă de onoare a Reginei României. Așa o minciună obraznică.

Că, jidănașul *Ștern*, de pe strada *Dorobanților*, unde are prăvălie și unde este și localul coperativei „*Pârnevana*” de pe urma căreia trăește acest semit păcătos și jidov puturos, a devenit cât se poate de obraznic pentru ceace îi asigurăm că mai vom rămânea datorii!

RAVAȘ E.

Din Nădlac: — Se zice că la încasarea dărilor se face mare nedreptate, un econom cu 26 jug. plătește 910 Lei dare de stat și în darea comunală a plătit 3200 Lei. Ce-i mai dureros este că nu fiecare plătește pe o formă d. e. un comerciant pentru o prăvălie mică plătește 6500 Lei iar altul pentru un duchian de 4 ori mai mare și cu venit mai mare plătește în dare comunală numai 15.000 de lei.

Apoi acum sunt 3 ani s'a încasat după fiecare jugăr 3 Lei zicând că se va aduce dela gara *Pecica* 30 vagoane de piatră, nici azi nu le-a adus și banii? cine știe în care buzunar fără fund s'au pierdut!?

Ni se spune o dorință comună, care este a tuturor că părinții, cari au pierdut în război unul sau mai mulți copii și măestrii precum și negustorii, cari n'au primit nici un ajutor să capete cel puțin bani împrumut cu interese mai mici. Durere împrumuturi ieftine din creditul industrial capătă numai fabricanții jidani, iar voi bieți români țărani, meseriași și comercianți să plătiți câte 30-40% pentru împrumuturile primite după atâta umblătură dela *Ana la Calafă*.

Tocmai de aceea se cuvine ca să semneze tot românul acții la Banca „*Apărarea Națională*” care le va da împrumuturi cu 15-10 și chiar mai puține procente.

Din Orșova. Ziua Unirii, a fost sărbătorită cu un fast neobișnuit. Orașul nostru era înbrăcat în haine de sărbătoare, pretutindeni falfăia tricolorul.

La orele 11 dim. s'a oficiat un te-deum, la biserica ortodoxă, în prezența autorităților civile și militare, cât și-a unui numeros public neîncăpător în sf. locaș.

O companie din Reg. 1 Jand., în frunte cu muzica a dat onorurile.

După amiază cohorta „*Tierna*” de sub conducerea neobositului comandant *G. Crăciun*, a organizat o frumoasă serbare, în sala de gimnastică a gimnaziului.

Serbarea a început prin cântarea „*Imnului Regal*” de către corul șc. sec. din localitate, sub dirijarea energicului maestru *Di Bătea*.

Elevul *Antonescu T.* din cl. VII-a a vorbit despre „*24 Ianuarie*”.

Eleva *Zaberca Ana*, a recitat cu o voce limpede și plăcută „*România Mare*” de *Petru Dulfu*.

Elevul *Berliba Ioan*, a recitat destul de bine poezia „*24 Ianuarie*” de *G. Bălțeanu*.

Eleva „*Ciovrănache Fl.*”, a recitat „*Ștefan Vodă și Codrul*” de *V. Alexandri*.

Elevul *Barbu A.*, cu o neîntrecută vervă, a declamat anecdota „*La țigăru*” de *Dr. Gârda*, provocând un haz general.

Satira a III-a de *M. Eminescu*, a fost pusă în scenă de către *Di Prof. Crăciun*. Elevul *Băzu Paul*, în rolul Sultanului, a întrecut așteptările noastre, uimind întreaga asistență, prin talentul său. Elevul *Sufan I.* în rolul lui *Mircea*, a fost ca întotdeauna f. bine.

Piramidele au fost executate admirabil sub conducerea *Di Fl. Teodorescu*, de elevul *Băboiceanu*, *Mihailescu*, *Dinușescu*, *Gheorghiu*, *Ciocăluș* etc.

Serbarea a luat sfârșit prin executarea foarte sigură la trapez, a mai multor figuri hazordate de către elevul *Dinescu I.* *Cassian-Vaslui*.

Români!

Boicotați jidanii și toate prăvăliile și birourile lor!

Democrație și Dictatură

de Valer Spătar.

După terminarea războiului, trebuia să ne reculegem, să refacem și reconstruim totul ce s'a distrus și încetul cu încetul să revenim la normal. De geaba am așteptat ani de zile această revenire, de geaba au fost toate speranțele, că doar se va face ceva, treburile merg din zi în zi tot mai rău. Traiul e extrem de scump, leul nostru e depreciat. Nu putem reface Țara, decât printr'un efort continuu și accentuat de muncă cinstită, prin mărirea producției noastre agricole și industriale, prin exportul producărilor noastre. Aceste sunt condițiile noastre de existență, cari trecem printr-o criză gravă.

Pohod na Arad e Šopron.

Au nu ști, că putere am să te răstignesc! (Sf. Script.)

— Continuare. —

Acum deja eram orientat, căci îl cunoșteam dela secționari. Vine rândul meu. Îi spun, că sunt iritat și nu am apetit. Medicul îmi recomandă baie de aburi și îmi prescrie medicină. Spune totodată verbal păcălabului, ca-să spună procurorului să mă trimită la baie în oraș.

Mâne zi sosesc și medicinile, dar eu temându-mă de ceva otrăvă le-am lăpădat. După baie am tot așteptat, dar se vede, că domnul procuror n'a fost aplicat să-mi facă un așa favor. Aduce Dzeu și ziua de sf. Duminecă și aud strigând „românii la biserică!”

Eu stam cu nerăbdare, căci eram curios ce serviciu o să fie, — când colo pe mine nu mă slobodește nimenea. — Mă supără mult afacerea, dar la cine să protestez? Seara mă'nștiințez la raport la procuror.

În ceea zi sunt condus la procuror de scârboasă memorie Ekensberger, care măntrebă: ce durere am? Îi spun, că eu sunt preot și ca atare om inteligent, deci doresc să pot lua parte și eu la serviciul divin, apoi cer să mi-se dea cărți de citit și gazete, la ce îmi răspunde, că: la biserică îmi permite să merg și cărți de citit încă pot primi din biblioteca robilor, dar gazete nu, fiind-că crima mea e în legătură cu politica și termină: „ai făcut Dta destulă politică acasă, acum mai citește și scriptura și mai oftează!” Ne având alt obiect de pertractat, mă dimitte.

Un lucru îmi scăpă din memorie, anume, m'am plâns, că am loc rău, să mă aplice în cancelarie, ori să mă pună într-o celulă cu mai mulți la un loc, ca-să treacă timpul mai iute, la ce mi-a răspuns după ce îl spusese că sunt cela No. 28 „avem noi loc și mai rău, acela e destul de bun pentru Dta.”

La vre-o două săptămâni primesc o corespondență pe fereastra ușei adresată avocatului Crișan și scrisă de soția mea din Lók jud. Šopron, în limba maghiară.

Întrebă biata de soartea mea și mai scriă, că acolo sunt mai mulți la oaltă. Nu peste mult vine plutonierul Szabó și cere îndărăpt epistola. O redau! Acum mi-se potențează năcazul, aflând despre soție, că mi-a internat-o și mă cugetam, că va avea soarte grea, iar copiii vor rămânea în grija lui D-zeu. Dumineca după masă era scrisul de epistole, după-ce se isprăvea plimbarea. Mă însinuu și eu la scris. Hârtie î-mi trimisese avocatul, dar nu aveam condei. Mă pun pe coridor unde se improvizează o masă lungă de culină și laviță și încep să scriu.

De față era plutonierul Szabó carele î-și bătea joc de noi zicând: „nu scrieți multe, ci vai, vai și iară vai!” Scriu vre-o 4 epistole, dar nemernicul de plutonier în continuu mă conturbă zicând: „nu e lipsă de atâtea scrisoare, căci și așa numai una poți trimite și odată pe lună. Eu însă făcui ureche surdă și scrisel 4 epistole toate recomandate, ca să mă conving de le expediază ori nu. Prima epistolă o adresez cumnatei trăgându-o la răspundere, pentru-ce nu-mi scrie despre copilași, căci mă topeam de dorul lor. Între altele am zis: „cum de nu-mi scrieți, căci doară nu vi-e rușine de mine, căci au ajuns aici mai mari domni ca și mine, un parter de sate ca și b. oa. Kriványi și Bocu Sever; închei apoi cu cuvintele din oda Berzsenyi: „căci va veni, de trebuie să vie!”

Sărmanul Ekensberger, — căci el a cenzurat epistolele — el va fi fost de părerea, că m'a înmulțit temnița lui și că am îndrăgit literatura maghiară, — deși eu înțelegeam celtatul, că doar aduce D-zeu frații români să ne scape de jug și de robie. Am scris apoi soției pe adresa nouă la Šopron și am mângălat-o și pe ea cu nădejdea revederii. (Va urma).

Măgülicea, la 5/XII 1925.

preot: L. Iuga

Dela „lipitori pi bani” la cravată roșie în galop spre Erez Israel.

Intr'un recent număr al ziarului cuser „Renașterea noastră” aflăm cu o „deosebită plăcere” următoarea informație pe care o reproducem în întregime.

„D. Baruch Kahane din Ploesti, împlinind 90 de ani a făcut Fondului Național Evreesc o nouă donație de 100.000 Lei.

D-sa nu este la prima sa donație de 100.000 franci aur (?) Fondului Național Evreesc.

Aceasta a fost cea dintâi donație mare (adecă prima 100.000 franci aur N. R.) ce s'a făcut Fondului Național în întreaga lume, imediat după crearea sa. D-sa a mai donat încă 30.000 franci aur, iar după război a mai donat în 1920, 150.000 lei în 1921, 100.000 lei, iar în 1923, 100.000 Lei.

Cu prilejul acestei aniversări evreii ploesteni pregătesc vrednicului lor cetățean o caldă și entuziastă manifestare a sentimentelor lor, printr'o serbare care se organizează în acest scop pentru Duminecă 17 Ianuarie.”

Respectând toate virgulele din informația ziarului jidănesc, permită-mi-se o întrebare: Care au fost mijloacele — și suntem siguri că numai cinstite n'au putut să fie — prin care „fratele” Kahane a câștigat aceste sume fabuloase?! Nu mai încapă nici o îndoială că acest Kahane, n'a venit din Galiția în ghete de lac și smoking, ci în niște pantaloni cărpiți, care ar face cinste muzeului Universității din Erez Israel!

Accest Kahane, care mai ieri striga în gura mare „lipitori pi bani” prin satele noastre, agățându-și mai târziu vre-o cravată roșie la gât, devenind explicator al dogmelor Marxiste, îl vedem azi multimilionar în țara în care urmașii lui Avram lăncu n'au ce mânca.

Dar jidanul care se așează pe la noi — fără excepție — trebuie să treacă prin următoarele trei faze: să înceapă viața de excroc ordinar ca negustor de lipitori, să și-o continue ca ultrasocialist, și să și-o termine cu averi de milioane.

Membrii organizațiilor Keren-Hajessodului Hechalutzului, etc., care și-au închinat în 17 lan. paharele în cinstea nasului coroiat care a ajuns al 90-lea an, pot fi mândri de „activitatea în 90 ani” alui Baruch Kahane.

Nol însă, ne gândim, cu durere la sângele mult pe care această liftă spurcată a trebuit să-l sugă dela frații noștri creștini, pentru a putea împărții sume așa de mari pentru reclădirea Palestinei.

Din Cernăuți ni-se scrie:

Când stam eu subsemnatul la fereastra bazarului din Str. Postei Cernăuți și priveam feluritele lucruri de mână, vin din dreapta mea 3 domni necunoscuți cari s'au oprit aproape de mine și au început a vorbi românește așa că am înțeles foarte bine ce au vorbit. Zice unul fraților, știți voi ce s'a întâmplat, ceva foarte trist! Uitativă am scrisoare, și scoate dl scrisoarea și începe a le citi așa: Sokolow după ce a cutreerat toate statele din Europa și a vizitat pe toți frații jidani, în urmă i-a venit ceva în cap să treacă prin strămtoria Ghibraltar și să ajungă în Africa pân la orașul Congo, acolo a fost Sokolow arestat și spânzurat, oi vei mamă, oi vei tată „wu se du Sokolow”.

„Salonul Literar” Nr. 10.

Luni 15 Februarie va apare „Salonul Literar” Nr. 10 de sub direcția lui Al. T. Stamatiad, cu proză și versuri de: Emanoil Bucuța, Mihail Celarianu, D. Nanu, Al. Negură, Eugeniu Ștefănescu-Est, Al. Macedonski, Cons. Șăineanu, Al. T. Stamatiad, cu traduceri din Ernest Hello, Ch. Baudelaire și cu o bogată cronică informativă literară și bibliografică.

Exemplarul de 8 pagini 4 Lei.

Redacția și administrația: Arad Str. Ioan Calvin No. 4.

Știri de tot felul.

— Nici un membru al „Ligei A. N. C. nu va figura pe o listă alături de jidani și străini. Va sprijini fiecare li-stele curat românești, iar dacă într'o localitate sunt mai multe, atunci va sprijini pe lista oamenilor cinstiți și a bunurilor români fără deosebire căru-partid politic aparțin.

— Dle primar și dle Prefect al po-liției! Noi vă întrebăm de ce oare se tolerează ca multe luni de zile să se umplă întreagă strada Horea cu murdăria ce se scoate și se face prin reforma sfântului locaș particular al semizeului semit Neuman. Pentru această murdărie ar fi loc îndeajuns în cele două curți ale palatului, la nici un caz însă nu-i permis să fie așezată acolo unde este de prezent, nici din punct de vedere al circulației și cu atât mai puțin din punct de vedere estetic și în special igienic. Vă rugăm să luați măsuri ca să și ducă ori unde acele escremente, măcar chiar în sânul lui Avram, dar pe strada Horea să nu le mai vedem, că la caz contrar le mutăm noi cu casa lui cu tot.

— În București a apărut încă dela 15 Noemvrie 1925 gazeta săptămânală „Apărarea Națională” organ central al „L. A. N. C.” sub direcțiunea d-lui prof. A. C. Cuza și scrisă de oameni distinși în cultură și ziaristică. Toți acei buni români cari s'au înscris ca acționari pentru rondul unei gazete zilnice, sub imboldul sentimentului național și creștin deoarece societatea anonimă nu se poate înființa din cauza pentru multor greutăți de constituire cu un număr așa de mare de acționari, sunt rugați călduros să binevoiască a se abona la gazeta „Apărarea Națională” trimițând costul abonamentului de 200 lei pe adresa: Gazeta „Apărarea Națională”. București, Calea Victoriei 86. (Piața Palatului Regal). Mai târziu se va înființa o societate cooperativă de editură, care va avea drept scop, transformarea acestel gazete săptămânale într'una zilnică.

Șezătoare culturală la Șiria. Elevii școalei ort. rom. din Arad, în frunte cu profesorii: T. Mager, T. Mariș, N. Șoneriu, Oct. Dobos, și A. L. Cornea, au aranjat Sâmbătă 6 Febr. l. c. o șezătoare culturală în frunțașă comună Șiria, jud. Arad.

Șezătoria a fost deschisă cu o conferință ținută de dl prof. Nic. Șoneriu, apoi au urmat următoarele puncte: Cristescu: „României” cor mixt. Gh. Coșbuc: „Moartea lui Fulger”, declamație. Muzicescu: „Imn Român”, cor mixt. H. P. Petrescu: „Kodu”, monolog. Muzicescu: „Cea din urmă noapte alui Mihai Viteazul”, cor mixt. H. Petrescu: „Un punct afară de program”, monolog. A. Benea: „La fântână”, cor mixt. Z. Goldoni: „Slugă la doi stăpâni”, comedie în două acte.

— Uzinele Comunale din Arad pentru livrarea 500 m. cub. nisip din Mureș și transportarea până la linia ferată de 200 metri apropiere, prin aceasta roagă amatorii să înainteze oferte în scris. Informațiuni se pot lua la biroul Tramvaiului orașului.

La Kiew Trotzky rostea un discurs. Se dete apoi cuvântul contradictoritar, Lucru surprinzător, se găsi unul, unul singur, un lucrător anume Efimoff.

Acest muncitor apără la tribună cu un baston în mână:

— Tovarăși zise el, priviți acest baston. El vă va povesti istoria revoluției rusești. Înaintea revoluției, țara era guvernată de aristocrații pe care vi-i înfățișează mânerul acestui baston fierul de jos erau pușcăriașii. Mijlocu erau lucrătorii și țărani.

Tăcu și întoarse bastonul cu mânerul în jos:

— Revoluția s'a făcut, tovarășii Aristocrații sânt jos, pușcăriașii sânt sus, — iar voi ați rămas tot unde erați. Lucrătorul Efimoff, din Kiew, fu îm-puşcat în săptămâna următoare.

„Liga Apărării Naționale Creștine” e ferm convinsă, că azi nu-mai prin dictatură se poate guvernă, dar nu înțelege dictatura în felul acesta!

Cenzurat: Prefectura Județului.

Tiparul Tipografiei Dieceane Arad. — 377